

הֵלָכָה

הַרְמַב"ם הֵלְכוֹת קְרִיאַת שְׁמַע פֶּרֶק ג'

Practical Law:**Rambam, Laws of Reciting Shema, Ch. 3**

(1) One who recites the *Shema* must wash his hands with water before he begins. If the time for reciting the *Shema* arrived and he cannot find water before reciting it, he should not delay its recital in order to go and look for water, rather he should wipe his hands with earth, with a stone, on a piece of wood, or similar, and then recite the *Shema*. (2) A person may not recite the *Shema* in a bathhouse; in a lavatory, even if there is no excrement present; nor in a cemetery; or next to a corpse. But if he distances himself four cubits from the grave or from the corpse, he is allowed to recite it. If someone recited the *Shema* in a place where one may not say it, he must repeat it. (3) A new lavatory, that is, it was prepared but not yet used, it is permissible to recite the *Shema* opposite it, but not inside it. If a bathhouse is new, it is permissible to recite the *Shema* inside it. If there are two structures, and someone designates one of them to be a lavatory and says about the other; And this one, it is unclear whether or not he is considered to have designated the second one as such. Therefore, a person may not at the outset recite the *Shema* in it, but if he did recite it, he has fulfilled his obligation. However if the person said; This one, too, both of them are designated, and it is forbidden to recite the *Shema* in them. In the courtyard of a bathhouse, which is the area where people are clothed, it is permissible to recite the *Shema* there.

א הַקּוֹרֵא אֶת שְׁמַע רוֹחֵץ יָדָיו בְּמַיִם קֹדָם שִׁיקְרָא. הִגִּיעַ זְמַן קְרִיאַתָּהּ וְלֹא מָצָא מַיִם קֹדָם שִׁיקְרָא לֹא יֵאָחֵז קְרִיאַתָּהּ וְיִלְךָ לְבַקֵּשׁ מַיִם אֲלָא מִקְנַח יָדָיו בְּעֶפֶר אוֹ בְּצִרּוֹר אוֹ בְּקוֹרָה וְכִיּוֹצֵא בָהֶן וְקוֹרֵא: ב אֵין קוֹרֵין לֹא בְּבֵית הַמְּרַחֵץ וְלֹא בְּבֵית הַכֶּסֶּא אֲף עַל פִּי שְׂאִין בוֹ צוֹאָה וְלֹא בְּבֵית הַקְּבֻרוֹת וְלֹא בְּצַד הַמַּת עֲצָמוֹ וְאִם הִרְחִיק אַרְבַּע אַמּוֹת מִן הַקְּבֵר אִם מִן הַמַּת מֵתָר לְקֻרוֹת. וְכֹל מִי שִׁיקְרָא בְּמִקּוֹם שְׂאִין קוֹרֵין בוֹ חוּזֵר וְקוֹרֵא: ג בֵּית הַכֶּסֶּא הַחֹדֵשׁ שֶׁהוּבֵן וְעַדִּין לֹא נִשְׁתַּמֵּשׁ בוֹ מֵתָר לְקֻרוֹת קְרִיאַת שְׁמַע בְּנִגְדוֹ אֲבָל לֹא בְּתוֹכוֹ. מְרַחֵץ הַחֹדֵשׁ מֵתָר לְקֻרוֹת בְּתוֹכוֹ. הֵי שְׁנֵי בְּתֵימִים זִמָּן אֶחָד מֵהֶם לְבֵית הַכֶּסֶּא וְאָמַר עַל הַשְּׁנֵי זֶה הֵרִי הַשְּׁנֵי סֶפֶק אִם הִזְמִינוּ לְכָף אִם לֹא לְפִיכָף אֵין קוֹרֵין בוֹ לְכַתְּחִלָּה וְאִם קָרָא יֵצֵא אָמַר גַּם זֶה הֵרִי שְׁנֵיהֶם מִזְוֹמְנִין וְאֵין קוֹרֵאִין בָּהֶם. הִצֵּר הַמְּרַחֵץ וְהוּא הַמִּקּוֹם שֶׁבָּנִי אָדָם עוֹמְדִין בוֹ לְבוֹשִׁין מֵתָר לְקֻרוֹת בוֹ קְרִיאַת שְׁמַע:

TERUMAH FOR THURSDAY**תְּרוּמָה לְיוֹם הַמִּישִׁי**

TORAH

תּוֹרָה

יְכוּיִן בְּקִרְיַת חֲמִשָּׁה פְּסוּקִים אֵלוֹ שֶׁהֵם כְּנֹגֵד הַדְּמִילוּי הַה אַחֲרוֹנָה דִּשְׁם ב"ן לְקִנּוּת הָאֵרֶת רוּחַ מִשְׁבַּת הַבָּאָה

כָּב וְנוֹעַדְתִּי לְךָ שָׁם וְדַבַּרְתִּי אִתְּךָ מֵעַל כָּב וְאֶזְמֵן מִיְמָרִי לְךָ תִּמְּוֹן וְאֶמְלֵל עִמָּךְ מֵעַלְוֵי כְּפָרְתָא

(22) It will be there that I shall make appointments with you and I shall speak

RASHI

רַשִׁי

(22) וְנוֹעַדְתִּי — *When I fix an appointed time with you, in order to speak to you, it*

(כב) וְנוֹעַדְתִּי. בְּשֶׁאֶקְבַּע מוֹעֵד לְךָ לְדַבֵּר עִמָּךְ אוֹתוֹ

מבין תרין כְּרוּבִיָּא דִּי עַל
אֲרוֹנָא דְסִהְדוּתָא ית כָּל דִּי
אִפְקֵד יתְּךָ לֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
כג וְתַעֲבֹד פְּתוּרָא דְאֲעִי שְׁטִין
תְּרִיתִין אַמִּין אֲרַכִּיָּה וְאַמְתָּא
פְּתִיָּה וְאַמְתָּא וּפְלָגָא רומייה:
כד וְתַחֲפִי יְתִיָּה דְהַב דְּכִי
וְתַעֲבֹד לִיָּה זִיר דְּדִהַב סְחוּר

הַכֹּפֶרֶת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֻבִּים אֲשֶׁר עַל-אֲרוֹן
הָעֵדוּת אֵת כָּל-אֲשֶׁר אֶצְוֶה אוֹתְךָ אֶל-בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל: פ כג וְעֲשִׂיתָ שְׁלַחַן עֲצֵי שֹׁטִים
אֲמַתִּים אֲרָכּוּ וְאַמָּה רָחְבּוֹ וְאַמָּה וְחֲצִי
קַמְתּוֹ: כד וְצִפִּיתָ אוֹתוֹ זָהָב טָהוֹר וְעֲשִׂיתָ לוֹ

with you from above the lid, from between the two Cherubim that are upon the Ark of Testimony — [from there, shall I speak] everything that I shall command you unto the Children of Israel. (23) And you will make a Table of acacia wood, [with] its length two cubits, its width one cubit, and its height one and a half cubits. (24) And you will cover it with pure gold, and make for it a golden crown,

RASHI

is that very place that I shall appoint — it is there that I shall come to speak to you. I shall speak with you from above the lid — But in another place in Scripture, the verse says (Leviticus 1:1), “and the Lord spoke to him from the Tent of Appointment, saying ...,” which refers to the place in the Sanctuary outside the Cloth Partition [that separates the Holy from the Holy of Holies, whereas the Ark was inside the Holy of Holies]. Here, then, we have two verses that [seemingly] contradict each other. But a third verse now comes along and reconciles those two (Numbers 7:89): “And when Moshe would come to the Tent of Appointment [to speak with Him], he heard the voice speaking [right up] to him from above the lid [that was upon the Ark of Testimony, from between the two Cherubim].” [This verse then explains to us what actually happened:] Moshe would enter the Sanctuary, and when he would come inside the entranceway, a [Divine] Voice would descend from heaven to between the Cherubim, and from there, it would emanate and be heard by Moshe in the Tent of Appointment (Sifrei end of Nasso; and see Rashi on Numbers 7:89 and on Leviticus 1:1). [ו]את כל אשר אצווה אותך אל בני ישראל — [In the version of Torah text that Rashi had, there was a ו at the beginning of this phrase (Siftef Chakhamim).] This ו is [to be considered] extra and subservient to the actual meaning here. There are many similar examples in Scripture (see e.g., Rashi on verse 12 above). Thus, you should explain our verse to mean the following: And [what is it] that I shall speak to you there[?]. It will be “everything that I shall command you unto the Children of Israel.” (23) Its height — [referring to] the height of its legs together with the thickness of the actual Table [top].

רש"י

מקום אֶקְבַּע לְמוֹעֵד שְׂאֵבָא שֵׁם לְדַבֵּר אֵלַיָּהּ:
וְדַבַּרְתִּי אִתְּךָ מֵעַל הַכֹּפֶרֶת. וּבְמָקוֹם אַחֵר הוּא
אוֹמֵר וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֲהֵל מוֹעֵד לֵאמֹר זֶה הַמִּשְׁכָּן
מִחוּץ לְפָרְכֶת וְנִמְצְאוּ שְׁנֵי כְּתוּבִים מְכַחֲשִׁים זֶה אֵת
זֶה בֵּא הַכְּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וְהַכְּרִיעַ בֵּינֵיהֶם וּבָבֵא מֹשֶׁה
אֶל אֲהֵל מוֹעֵד וַיִּשְׁמַע אֵת הַקּוֹל מִדַּבֵּר אֵלָיו מֵעַל
הַכֹּפֶרֶת וְגו' מֹשֶׁה הָיָה נֹכְחַס לְמִשְׁכָּן וּכְיוֹן שְׂבָא בְּתוֹךְ
הַפֶּתַח קוֹל יוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם לְבֵין הַכְּרוּבִים וּמִשָּׁם
יוֹצֵא וְנִשְׁמַע לְמֹשֶׁה בְּאֲהֵל מוֹעֵד: וְאֵת כָּל אֲשֶׁר
אֶצְוֶה אוֹתְךָ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. הָרִי וַיִּוּ זֶה יִתְּרָה
וּתְפִלָּה וְכִמּוּדוֹ הִרְבֵּה בְּמִקְרָא וְכֵה תַפְתֹּר וְאֵת אֲשֶׁר
אֲדַבֵּר עִמָּךְ שֵׁם אֵת כָּל אֲשֶׁר אֶצְוֶה אוֹתְךָ אֶל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל הוּא: (כג) קַמְתּוֹ. גּוּבָה רְגְלָיו עִם עוּבֵי

סחור: כה ותעבד ליה גִּדְנָפָא
 רומיה פִּשְׁכָּא סחור סחור
 ותעבד זיר דדהב לגִּדְנָפִיה
 סחור סחור: כו ותעבד ליה
 ארבע עֲזָקוֹן דְּדֶהָב וְתִתֵּן יָת
 עֲזָקָתָא עַל אַרְבַּע וְיִתָּא דִּי
 לְאַרְבַּע רַגְלוֹהִי:

זֶרֶזָהָב סָבִיב: כה ועשית לוֹ מִסְגֶּרֶת טֶפֶח
 סָבִיב ועשית זֶרֶזָהָב לְמִסְגֶּרֶתוֹ סָבִיב:
 כו ועשית לוֹ אַרְבַּע טַבַּעֹת זָהָב וְנָתַתָּ
 אֶת־הַטַּבַּעֹת עַל אַרְבַּע הַפְּאֵת אֲשֶׁר
 לְאַרְבַּע רַגְלָיו:

all around. (25) And you will make for it a rim of one handbreadth all around, and you shall make the golden crown to be upon the rim all around. (26) And you will make for it four golden rings, and place these rings upon the four corners of its four legs.

RASHI

רש"י

(24) **A golden crown** — [The crown around the Ark symbolizes the Crown of Torah (see Rashi on verse 11 above), for the Torah was housed in the Ark. Here, the crown around the Table.] symbolizes the Crown of Majesty (see Mishnah Avot 4:17), for a table is a mark of wealth and greatness, as per the expression, “the royal table.” (see Yoma 72b) (25) **מסגרת** — [This word is to be understood] as it is translated [by Onkelos,

השִׁלְחָן: (כד) זֶרֶזָהָב. סִימָן לְכַתֵּר מַלְכוּת שֶׁהַשִּׁלְחָן שָׁם עוֹשֶׂר וּגְדֻלָּה כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים שֶׁלְחָן מְלָכִים: (כה) מִסְגֶּרֶת. בְּתַרְגוּמוֹ גִּדְנָפָא וְנַחֲלָקוּ הַכִּמְי יִשְׂרָאֵל בְּדָבָר י"א לְמַעַלָּה הֵיחָד סָבִיב לְשִׁלְחָן כְּמוֹ לְבוֹזְזִין שְׂבֻשְׁפַת שִׁלְחָן שָׁרִים וְיֵשׁ אוּמְרִים לְמַטָּה הֵיחָד תְּקוּעָה מְרַגֵּל לְרַגֵּל בְּאַרְבַּע רוּחוֹת הַשִּׁלְחָן וְדָף הַשִּׁלְחָן שׁוֹכֵב עַל אוֹתָהּ מִסְגֶּרֶת: וְעֵשִׂיתָ זֶרֶזָהָב לְמִסְגֶּרֶתוֹ. הוּא זֶרֶזָהָב לְמַעַלָּה וּפִי לָךְ כָּאֵן שֶׁעַל הַמִּסְגֶּרֶת הֵיחָד:

namely]: “A rim.” And the Sages of Israel differ with regards to this matter: Some rule that this rim was above the level of the Table-top and all around, just like the raised rims that can be found around the edges of princes' tables. And some rule that this rim was underneath [the Table-top], attached to each Table-leg around all four sides of the Table [as a frame], and that the the Table-top board rested [unattached (Rashi on Menachot 96b),] upon this rim (Menachot 96b). **ועשית זר זהב למסגרתו** — [literally, “and you will make a golden crown for its rim.” However, this does not refer to a separate golden crown, but rather,] this is the very same golden crown described earlier (in the preceding verse). Here, our verse is explaining that that golden crown was to be upon the rim [see the Malbim who explains that the crown actually rested on the rim, rising along the sides of the table-top and extended above it, according to those Sages who hold the rim was beneath the Table-top].

PROPHETS I Kings 6

נביאים מלכים פרק ו

טו וּבְנָא יָת כּוֹתְלֵי בֵּיתָא
 מִלְגִּיּוֹ בְּמַחֲצֵת אַרְזֵיָא

טו וַיִּבֶן אֶת־קִירוֹת הַבַּיִת מִבֵּיתָהּ בְּצִלְעוֹת אַרְזִים

(15) And he built the walls of the House inside with boards of cedar, from the

מִקְרָקַע הַבַּיִת עַד־קִירוֹת הַסַּפֵּן צִפֵּה עֵץ מִבַּיִת
וַיִּצַף אֶת־קְרָקַע הַבַּיִת בְּצִלְעוֹת בְּרוֹשִׁים: טז וַיִּבֶן
אֶת־עֲשָׂרִים אַמָּה מִיִּרְכּוֹתַי מִיִּרְכּוֹתַי הַבַּיִת בְּצִלְעוֹת
אַרְזִים מִן־הַקְּרָקַע עַד־הַקִּירוֹת וַיִּבֶן לוֹ מִבַּיִת
לְדַבֵּר לְקֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים: יז וְאַרְבַּעִים בָּאֵמָה הָיָה
הַבַּיִת הוּא הַהֵיכָל לְפָנָי: יח וְאַרְזוֹ אֶל־הַבַּיִת פְּנִימָה
מִקְלַעַת פְּקָעִים וּפְטוּרֵי צִצִּים הַכֹּל אֲרֹז אֵין אֶבֶן
נִרְאָה: יט וַדַּבֵּר בְּתוֹךְ־הַבַּיִת מִפְּנִימָה הֵכִין לְתֵתֵן
שֵׁם אֶת־אֲרוֹן בְּרִית יְדוּהָ:

שׁוֹשְׁבֵינִן כָּל בַּיִתָּא חָפֵי גִסְרִין דְּאַרְזָא לִית אֲבָנָא מִתְחַזְיָא: יט וּבֵית כְּפוּרֵי מַגוּ בַּיִתָּא מְלָגְיוֹ אֲתִקִּין לְמַתָּן
תַּמָּן יֵת אֲרוֹן קְיָמָא דֵּינִי:

floor of the House till the joists of the ceiling; and he covered them on the inside with wood, and covered the floor of the House with planks of cypress. (16) And he built the twenty cubits at the end of the House with boards of cedar; from the floor till the joists [of the ceiling], and he built it within, for a Sanctuary, for the Holy of Holies. (17) And the House, that is, the Temple in front [of the Sanctuary], was forty cubits long. (18) And the cedar of the House inside was carved in the form of knobs, and open flowers; all was cedar; there was no stone seen. (19) And the Sanctuary [partition] he prepared in the midst of the House within, to set there the Ark of the covenant of the Lord.

RASHI

רש"י

(15) קירות הספן — *the joists of the ceiling of the Temple.* (17) **In front** — [of the partition] towards the outside. (18) מקלעת פקעים — *they were carved with forms of fragments resembling knobs.* ופטורי ציצים — *carvings of blooming flowers.* (19) ודביר —

(טו) קירות הספן. קורות העליה של ההיכל: (יז) לפני. לצד חוץ: (יח) מקלעת פקעים. מצטרף היה מציורי פקעים כמין כפתורים: ופטורי ציצים. צורות פתוחי פרחים: (יט) ודביר בתוך הבית. מחיצת אמה טרקסין:

בתוך הבית — [the dvir was] the partition called Amma Traksin.

Writings Mishlei 17

כתובים משלי פרק יז

יז בְּכָל־עֵת אֲהַב הָרַע וְאֵחַ לְצָרָה יוֹלֵד: יח אָדָם יז בְּכָל עֵדָן גִּבְרָא רָחִים הוּא
(17) At all times love a friend, for he is born a brother for adversity. (18) A man

RASHI

רש"י

(17) **At all times love a friend** — *You should love to have friends for yourself. And*

(יז) אהב הרע. אהוב להיות לך רעים: יולד. הרע

חֶסֶר־לֵב תִּקְעַ עָף עָרֵב עָרְפָּה לְפָנַי רַעְהוּ: יֵט אֲהָב
 פֶּשַׁע אֲהָב מִצָּה מִגְבִּיָּה פִתְחוּ מִבְּקֵשׁ־שָׁבֵר: כ
 עֲקֹשׁ־לֵב לֹא יִמְצָא־טוֹב וְנִהְפֵךְ בְּלִשׁוֹנוֹ יִפּוֹל
 בְּרַעְיָה: כֹּא יֵלֵד כֶּסֶל לְתוֹגָה לוֹ וְלֹא יִשְׁמַח אָבִי נָבֵל:
 טַבְתָּא וּדְמַתְהַפֵּךְ בְּלִשְׁנֵיהּ נָפֵל בְּבִישְׁתָּא: כֹּא דְמוֹלִיד סַכְלָא חֲמוּצָא דִילֵיהּ וְלֹא תְדִי אָבוּי דְטַפְשָׂא:

who clasps hands is void of understanding, and becomes surety in the presence of his neighbor. (19) He who loves transgression loves quarrel; and he who makes his door high, seeks destruction. (20) He who has a perverse heart finds no good; and he who has a hypocritical tongue falls into evil. (21) He who begets a fool does it to his sorrow; and the father of a fool has no joy.

RASHI

רש"י

a brother is born — *i.e., this friend [will be like a brother in adversity]*. (18) **Who clasps hands** — [*thereby becoming*] a guarantor for money [*another explanation is that he clasps hands with the wicked to go in their ways*], while **ערב ערבה** — *he had already given surety to the Holy One, Blessed is He, to keep his commandments*. (19) **He who makes his door high** — *i.e., speaks boastfully*.

ה'לז: (יח) תִּקְעַ עָף. עָרֵבוֹת מְמוּן: עָרֵב עָרְפָּה. וְכִבֵּר עָרֵב עָרוּבָה לְפָנַי הַקֶּב"ה לְשִׁמּוֹר מִצְוֹתָיו: (יט) מִגְבִּיָּה פִתְחוּ. מְדַבֵּר בְּגֹאֲוָה:

Mishnah Menachot, chapter 5

משנה מנחות פרק ה

(1) All meal-offerings must be offered unleavened, with the exception of the leavened cakes of the thanksgiving-offering (see Leviticus 7:13) and the two loaves [of Shavuot], which are offered leavened (see Leviticus 23:17). Rabbi Meir says; The leaven must be taken from [the meal-offerings] themselves and with this they are leavened [*i.e., they take a little flour, add water and allow it to leaven and rise. This is then returned to the rest, serving as yeast, because if yeast were to be added to the flour, it would measure more than the prescribed amount of one tenth of an eifah*]. Rabbi Yehudah says; That is not the best way

א כָּל הַמִּנְחוֹת בָּאוֹת מִצָּה, חוּץ מִחֻמֶּץ שֶׁבַתּוֹדָה וְשֵׁתִי הַלֶּחֶם, שֶׁהֵן בָּאוֹת חֻמֶּץ. רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר, שְׂאוֹר בּוֹדָה לֵהֵן מִתּוֹכָן וּמִחֻמֶּצֵן. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, אִף הִיא אֵינָה

רבנו עובדיה מברטנורא

א כל המנחות באות מצה חוץ מחמץ שבתורה. דכתיב (שם ז) על חלות לחם חמץ: ושתי הלחם. דכתיב (שם כג) חמץ תאפינה: שאור היה בודה להן מתוכן. מתוך עשרון דתודה ושתי הלחם היה מוציא שאור, שהיה לש מן הסולת מעט לאחר שנמדד וטומנו בסולת ומתחמץ מאליו וממנו מחמץ השאר, שממקום אחר לא היה יכול להביא שלא תהא מנחה יתירה: היא אינה מן המובחר. שאינה מחמצת יפה. לפי שאין לה שאור מחומץ יפה: אלא מביא

[since such fresh yeast will not leaven the rest well], rather [first of all] leaven must be brought and put into the [tenth of an *eifah*] measuring vessel and then the measuring vessel is filled up [with flour]. But they replied to him; Even so [it is not satisfactory]; for sometimes, it would be too little [flour. In the case where the yeast had too much water, and it blew up, and consequently, took up more space than flour would have] and

sometimes too much [if the yeast had too little water, was compressed and hard and consequently, took up less space than flour would have, thus resulting in too much flour]. (2) All [unleavened] meal-offerings must be kneaded with lukewarm water and must be watched lest they become leavened. If one allowed the remainder [after the three fingers-full had been lifted to be offered on the altar] to become leavened one transgresses a prohibition, for it is written, "No meal-offering which you sacrifice to the Lord must be made [out of anything] leavened" (Leviticus 2:11) [thus the prohibition regarding a meal-offering as a whole. Regarding the remainder, this is learned from that which is written **לא תאפה חמץ חלקם** literally "It must not be baked leavened their portion," (Leviticus 6:10, see Chok vol. 5 pg. 131 and Rashi there). From this juxtaposition we learn that even the leftovers which are eaten by the priest may not be baked leavened]. One is liable for the kneading as well as for the shaping and for the baking [if the meal-offering leavened and he did any of these, he transgressed the prohibition; if he did all of these, he transgressed three times]. (3) Some [meal-offerings] require oil and frankincense, [some require] oil but not frankincense, [some] frankincense but not oil, [and some] neither oil nor frankincense. These require oil and frankincense: The meal-offering of fine flour (Leviticus 2:1), one prepared pan-fried (ibid. 2:5), one prepared in a deep pot (ibid. verse 7), the [unleavened] loaves and the [unleavened]

מן המבחר, אלא מביא את השאור, ונותן לתוך המדה, וממלא את המדה. אמרו לו, אף היא היתה חסרה או יתרה: ב כל המנחות נלושות בפושרין. ומשמרן שלא יחמיצו. ואם החמיצו שיריה, עובר בלא תעשה, שנאמר (ויקרא ב), כל המנחה אשר תקריבו לה' לא תעשה חמץ. וחיבים על לישתה, ועל עריכתה, ועל אפיתתה: ג יש טעונות שמן ולבונה, שמן ולא לבונה, לבונה ולא שמן, לא שמן ולא לבונה. ואלו טעונות שמן ולבונה, מנחת הסלת, והמנחת, והמרחשת,

רבנו עובדיה מברטנורא

שאור. שמחומץ יפה מתוך ביתו, ונותן לתוך העשרון, ומוסיף וממלא סולת: **אף היא היתה חסרה או יתרה.** כגון אם השאור עבה ומגובל בקושי עם מעט מים, אינו מחזיק נפח גדול כאילו היה קמח ונמצא העשרון יותר, לפי שאם לא היה שאור מגובל היה נפחו גדול מעכשיו. ואם אינו מגובל יפה שנתן בו מים הרבה, נמצא נפחו גדול משאילו היה קמח ונמצא עשרון חסר, שאם לא בשביל המים לא יהיה מלא. והלכה כרבי יהודה: **ב שנאמר כל המנחה אשר תקריבו לה' לא תעשה חמץ.** ארישא קאי דקתני ומשתמרות שלא יחמיצו, וקודם קמיצתה משתעי. ושיירי ילפינן מקרא אחרין דכתיב (ויקרא ו) לא תאפה חמץ חלקם, אף חלקם של כהנים שהם שיירי המנחה שנשארו מן הקומץ, אף זה לא תאפה חמץ. ובחמץ דוקא הוזהרו על השירים. אבל מותר ללוש אותם בדבש ולטגן בו: **עריכתה.** שמתעסק בה בידים אחר לישוה. וחייבין על כל אחת ואחת. לפי שנאמר לא תעשה חמץ, יכול לא יהא חייב אלא אחת, תלמוד לומר לא תאפה, אפייה בכלל היתה ולמה יצאת, להקיש אליה, מה אפייה מיוחדת שהיא מעשה יחידי וחייבין עליה בפני עצמה, אף אני אביא לישתה ועריכתה וכל מעשה יחידי שבה, לאתויי קיטוף שהוא מעשה יחידי וחייבין עליה תפני עצמה. וקיטוף הוא שמחליק פניה במים ואע"ג דלא מחזי כל כך מעשה: **ג מנחת סולת.** המתנדב מנחה סתם, מביא סולת ושמן ולבונה ובוללה וקומצה כמו שהיא קודם אפייה. ובדידה כתיב שמן ולבונה. וכל הני אחריני גמרי ממנחת סולת דכתיב בה נפש, דמשמע דכל מנחת יחיד טעונה שמן ולבונה: **והחלות והרקיין.** למנחת מאפה תנור

wafers [of the meal-offering baked in an oven (ibid. 2:4)], the meal-offering of the priests [who donated any of these], the [daily] meal-offering of the anointed High Priest (ibid. 6:13) [offered once in the morning and once in the evening], the [freewill] meal-offering of a gentile, the [freewill] meal-offering of women, and the meal-offering of the *omer* (ibid. 2:15). The meal-offering which was offered with the libations, [however,] (Numbers 15:4-11) requires oil, but not frankincense. The showbread requires frankincense, but not oil. The two loaves [of Shavuot (Leviticus

23:17)], the sinner's meal-offering (Leviticus 5:11) and the meal-offering of the suspected woman (Numbers 5:15) require neither oil nor frankincense. (4) [Regarding the meal-offerings of the sinner, of which it is written; "He must not put oil over it, nor must he place frankincense upon it" (Leviticus 5:11) and the suspected woman, of which it is likewise written; "He shall not pour over it oil and shall not place frankincense upon it" (Numbers 5:15), one is] liable for the oil by itself and for the frankincense, by itself. If he put in oil, he has rendered it invalid, but if frankincense, he picks it off. If he put oil on the remainder, [unlike the prohibition regarding baking leavened of Mishnah 2 above] he has not thereby transgressed a prohibition. If he put one vessel [containing oil] above the other vessel [containing the meal-offering], he has not thereby rendered it invalid [only if he poured the oil or placed the frankincense onto the meal-offering directly]. (5) Some [meal-offerings] require bringing close [to the southwest corner of the altar] but not waving; some require waving but not bringing close, some require bringing close and also waving; and some require neither bringing close nor waving. These require bringing close [to the southwest corner of the altar] but not waving: The meal-offering of fine flour (Leviticus 2:1), the one prepared pan-fried (ibid. 2:5), the one prepared in a deep pot (ibid. verse 7), the [unleavened] loaves and the [unleavened] wafers [of the meal-offering baked in an oven (ibid. 2:4)], the meal-offering of the priests [who donated any of these], the [daily] meal-offering of the anointed High Priest (ibid. 6:13) [offered once in the morning and once in the evening], the

והחלות, והרקיקין, מנחת כהנים, ומנחת כהן משיח, ומנחת גוים, ומנחת נשים, ומנחת העמר. מנחת נסקין טעונה שמן, ואין טעונה לבונה. לחם הפנים טעון לבונה, ואין טעון שמן. שתי הלחם, מנחת חוטא, ומנחת קנאות, לא שמן ולא לבונה: ד וחייב על השמן בפני עצמו, ועל הלבונה בפני עצמה. נתן עליה שמן, פסלה. לבונה, ילקטנה. נתן שמן על שרייה, אינו עובר בלא תעשה. נתן כלי על גבי כלי, לא פסלה: ה יש טעונות הגשה ואינן טעונות תנופה, תנופה ולא הגשה, הגשה ותנופה, לא תנופה ולא הגשה. אלו טעונות הגשה ואינן טעונות תנופה, מנחת הסלת, והמחבת, והמרחשת, והחלות, והרקיקין, מנחת כהנים, מנחת כהן משיח, מנחת

רבנו עובדיה מברטנורא

קרי החלות והרקיקין. דאי בעי חלות מיייתי, ואי בעי רקיקין מיייתי: ומנחת כהנים. כהן שהתנדב אחת מחמש מנחות הללו: מנחת כהן משיח. מנחת חביתין: גוי. מתנדב מנחה כדילפינן מאיש איש, מלמד שהנכרים מביאין נדרים ונדרות כישראל: ומנחת נשים. אשה שהתנדבה מנחה: ומנחת נסכים. לא בעי לבונה, דשמן נאמר בה ולא לבונה: ולחם הפנים. כתיב ביה (ויקרא כד) ונתת על המערכת לבונה זכה, ולא כתיב ביה שמן: שתי החלות. של עצרת. לא הוחר בהן לא שמן ולא לבונה: מנחת חוטא ומנחת קנאות. בהדיא כתיב בהו (שם ה) לא ישם עליה שמן ולא יתן עליה לבונה: ד וחייב על השמן. אם נתנו על מנחת חוטא או על מנחת קנאות: נתן כלי. שיש בו שמן: על גבי כלי. של מנחת חוטא: לא פסלה. ולא אמרינן הרי עבר על מה שכתוב בתורה שלא ישם עליה שמן, שלא הוזהיר תורה אלא שלא יתן השמן לתוך הסולת או לתוך הקמח: ה טעונות הגשה. בחודה של קרן דרומית מערבית, כדכתיב

[freewill] meal-offering of a gentile, the [freewill] meal-offering of women, and the sinner's meal-offering (Leviticus 5:11). Rabbi Shimon says; The meal-offering of the priests and the meal-offering of the anointed High Priest do not require bringing close, since [it is all burned upon the altar and] no three fingers-full is taken out of them, and where no three fingers-full is taken out [which usually permits the remainder to be eaten] bringing close [to the altar] is not necessary [the *halachah* does not follow Rabbi Shimon]. (6) These require waving but not bringing close: The *log* of oil of the leper and his guilt-offering (Leviticus 14:12), the firstfruits, according to Rabbi Eliezer ben Yaakov (see Rashi Deuteronomy 26:4, Chok vol. 10, pg. 92), the sacrificial portions of an individual's peace-offerings and the chest and thigh thereof, whether they are the offerings of men or of women [require waving, however], by Israelites [only], but not by others [i.e., only Israelite men join the priest in the waving procedure, excluding women and gentiles]. The [waving of] two loaves and the two lambs of Shavuot, how is it performed? He places the two loaves alongside the two lambs and puts his two hands beneath them and waves them forward and backward, upward and downward, for it is written, "That have been waved and elevated" (Exodus 29:27) ["waved," meaning forward and backward and "elevated," meaning up and down]." The waving was performed [even] on the east side [of the altar which was further from the inner Sanctuary; however, preferably it should be performed at the west side] and the bringing close on the [south]west side. The ceremony of waving comes before that of bringing close [in those offerings requiring both]. The meal-offering of the *omer* and the meal-offering of the suspected woman require bringing close and waving. The showbread and

גוים, מנחת נשים, מנחת חוטא. רבי שמעון אומר, מנחת כהנים, מנחת כהן משיח, אין בהן הגשה, מפני שאין בהן קמיצה. וכל שאין בהן קמיצה, אין בהן הגשה: ו אלו טעונין תנופה ואין טעונין הגשה, לג שמן של מצורע ואשמו, והבכורים כדברי רבי אליעזר בן יעקב, ואמורי שלמי יחיד וחזה ושוק שלהן, אחד אנשים, ואחד נשים, בישראל אבל לא באחרים, ושתי הקלחם, ושני כבשי עצרת, כיצד הוא עושה, נותן שתי הקלחם על גבי שני כבשים, ומניח שתי ידיו מלמטן, מוליך ומביא, מעלה ומוריד, שנאמר (שמות כט), אשר הונף ואשר הורם. תנופה היתה במזרח, והגשה במערב. ותנופות קודמות להגשות. מנחת העמר ומנחת קנאות, טעונות תנופה והגשה. לחם הפנים

רבנו עובדיה מברטנורא

(שם ב) והגישה אל המזבח: והחלות והרקיקין. מנחת מאפה תנור: מנחת כהנים. שהיא כולה כליל: וכל שאין בהם קמיצה. להתיר השיריים מן המנחה לכהנים, אין בהן הגשה. ואין הלכה כר' שמעון: ו לוג ואשם מצורע. כתיב בהו והניף: והביכורים כדברי ר' אליעזר בן יעקב. גרסינן, כלומר, דשמעינן ליה בעלמא דאמר ביכורים טעונים תנופה והלכה כמותו: אימורי שלמי יחיד וחזה ושוק שלהן. בהדיא כתיב בהו (ויקרא י) שוק התרומה וחזה התנופה על אשי החלבים יביאו להניף: אחד שלמי אנשים ואחד שלמי נשים. טעונים תנופה: בישראל אבל לא באחרים. מפרש בגמרא דהכי קאמר, אחד אנשים ואחד נשים קרבנן טעון תנופה, ותנופה עצמה בישראל אבל לא בידי נשים, דהכי תניא, בני ישראל מניפין ואין הגוים מניפין, בני ישראל מניפין ולא בנות ישראל מניפות: שתי הלחם וכבשי שלמים של עצרת. הבאים בגלל הלחם. כתיב בהו (שם כג) והניף אהרן אותם על לחם הביכורים, ולא על ממש, אלא סמוך להם, כבשים בצד הלחם. כדברי רבי ברייתא. וכן הלכה: שנאמר. (במלואים) (שמות כט): אשר הונף ואשר הורם. ומזהו הורם דמלואים ילפנין שאר תנופות. תנופה, מוליך ומביא. תרומה, מעלה ומוריד: תנופה היתה במזרח. כלומר, אף במזרח של מזבח יכול להניף. וכל שכן במערב דקרוב יותר להיכל: ותנופות קודמות להגשות. בתחלה מניף ואחר כך מגיש. ובמנחת העומר ובמנחת קנאות איירי דטעונות תנופה והגשה, וכתיב במנחת קנאות (במדבר ה)

the meal-offering with libations (Numbers 15) require neither bringing close nor waving. (7) Rabbi Shimon says; There are three types of sacrifices which [between them] require three rites [the rite of leaning forcefully upon it, that of waving the live animal and waving the chest and thigh]; two [of the three rites] apply to each type of sacrifice, but the third is with none. And these are [the three types of sacrifices]: The peace-offering of the individual, the peace-offering of the community [i.e., the two lambs of Shavuot] and the guilt-offering of the leper. The peace-offering of the individual requires the forceful leaning of hands for the live animal and waving [the chest and thigh] after it is slaughtered, but it does not require waving for the live animal. The peace-offering of the community requires waving for the live animal and also, after it is slaughtered [the chest and thigh], but it does not require the forceful leaning of hands. The guilt-offering of the leper requires the forceful leaning of hands and also waving for the live animal, but it does not require waving [the chest and thigh] after it is slaughtered. (8) If one says; I take upon myself [to offer] a *machavat* [meal-offering], he must not bring one in a *marcheshet*; if a *marcheshet* [meal-offering], he must not bring one in a *machavat*. What is the difference between a *machavat* and a *marcheshet*? The *marcheshet* has a cover to it, but the *machavat* has no cover; these are the words of Rabbi Yose HaGalili. Rabbi Chananiah ben Gamliel says; A *marcheshet* is [a] deep [pot] and that which is prepared in it is spongy [i.e., it vibrates and wiggles], a *machavat* is [a] flat [pan] and that which is prepared in it is hard [since there are no sides to a *machavat*, the meal-offering prepared in it had to harden so that

ומנחת נסכים, לא תנופה ולא הגשה: ז רבי שמעון אומר, שלשה מינים טעונים שלש מצות, שתיים בכל אחת ואחת, והשלישית אין בהן. ואלו הן, זבחי שלמי יחיד, וזבחי שלמי צבור, ואשם מצורע. זבחי שלמי יחיד, טעונים סמיכה חיים, ותנופה שחוטים, ואין בהם תנופה חיים. זבחי שלמי צבור, טעונים תנופה חיים ושחוטים, ואין בהן סמיכה. ואשם מצורע, טעון סמיכה ותנופה חי, ואין בו תנופה שחוט: ח האומר הרי עלי במחבת, לא יביא במרחשת. במרחשת, לא יביא במחבת. ומה בין מחבת למרחשת, אלא שהמרחשת יש לה פסוי, והמחבת אין לה פסוי, דברי רבי יוסי הגלילי. רבי תנניה בן גמליאל אומר, מרחשת עמקה ומעשיה רחשים, ומחבת צפה

רבנו עובדיה מברטנורא

הניף את המנחה לפני ה', והדר והקריב אותה אל המזבח: ז שלשה מינין. שלמי יחיד, ושלמי צבור שהם כבשי עצרת, ואשם מצורע. שלשה מינים הללו טעונים בין שלשתן שלש מצות, סמיכה, תנופה חיים, תנופה שחוטים: שתיים. מצות מן השלש יש בכל מין ומין, והשלישית אין בהם. דאין בכל מין אלא שתיים: שלמי יחיד. כתיב בהו סמיכה בויקרא: ותנופה שחוטים. בחזה ושוק שלהן, בצו את אהרן: שלמי צבור. כתיב בהו תנופה חיים, והניף הכהן אותם, דהיינו חיים. ותנופה שחוטים, בחזה ושוק שלהן, דילפינן (מקדשי) [צ"ל משלמין] יחיד. אבל סמיכה לא בעי, דהלכתא גמירי לה דאין בכל קרבנות צבור אלא שתי סמיכות בלבד, סמיכה של שעיר המשתלח ושל פר העלם דבר של צבור: אשם מצורע. כתיב ביה תנופה חי, כדכתיב והניף הכהן אותם. בפרשת זאת תהיה. וסמיכה, דאי אפשר לקרבן יחיד שלא יסמוך ידו על ראש קרבנו: אבל לא תנופה שחוט. דמעט רחמנא גבי שלמי יחיד, (ויקרא ז) את החזה להניף אותו. אותו, למעוטי אשם של מצורע שאינו טעון תנופה שחוט: ח מרחשת עמוקה. דכתיב (ויקרא ז) וכל נעשה במרחשת, בתוכה משמע, אלמא יש לה תוך: ומעשיה רחשין. שהשמך נע ונד בתוכה, לשון הרומש על הארץ, דמתרגמינן דרחיש. ויש שגורסין ומעשיה רכין, כלומר שלישתה רכה: ומחבת צפה. דכתיב (שם) על מחבת, משמע עליה ולא בתוכה, אלמא אין לה תוך: צפה. שאינה עמוקה אלא שוליה צפין אצל אוגניה. כמו צף על פני המים:

it would not spill over the sides]. (9) If one says; I take upon myself [to offer a meal-offering baked] in an oven, he must not bring that which is baked in a [small] stove or on tiles or in the fireplace of Arabs [which were dug in the ground and lined with clay].

Rabbi Yehudah says; If he so desires, he may bring that which is baked in a stove [the *halachah* does not follow Rabbi Yehudah]. [If he says;] I take upon myself [to offer] a baked meal-offering (Leviticus 2:4) [all meal-offerings require either ten unleavened loaves or ten unleavened wafers], he may not bring half in loaves and half in wafers. Rabbi Shimon permits it since both varieties belong to the same [baked meal-]offering [the *halachah* does not follow Rabbi Shimon].

רבנו עובדיה מברטנורא

ומעשיה קשים. שהעיסה שמתגנים בה לישתה קשה כדי שלא תשפך לחוץ, שהרי הכלי אין לו שפה: **ט כופח.** מקום שפיתת קדירה אחת, ופעמים שמסיקין אותו ואופין בו עיסה: **רעפים.** טוול"ש בלע"ז. עשויין מחרס ומסיקין אותן בכבשן: **ויורות הערביין.** כמין גומא העשויה בקרקע וטוחה בטיט ומסיקין אש בתוכה עד שתתלבן ואופים בה עיסה: **אם רצה יביא מעשה כופח.** דכופח מין תנור הוא. ואין הלכה כר' יהודה: **מנחת מאפה.** כתיבי בה חלות ורקיקים: **לא יביא מחצה חלות.** דכל מנחות באות עשר עשר, וזה לא יביא חמש חלות וחמש רקיקין. אלא או הכל חלות, או הכל רקיקין: **מפני שהוא קרבן אחד.** ששניהם כתובים במנחה אחת. הלכך יכול להביא מחצה ממין זה ומחצה ממין זה. ואין כלכה כר"ש:

Gemara Menachot, 43b

And another [*Beraita*] taught: "That you look upon it, and remember all the commandments of the Lord;" this commandment [of **ציצית**] is equal to all the commandments together [the numerical value of **ציצית** is 600 with the addition of the five knots and eight threads in each fringe is equivalent to 613, which is the amount of all the commandments in the Torah]. And another [*Beraita*] taught: "That you look upon it and remember ... and do them;" looking [upon it] leads to remembering [the commandments], and remembering leads to doing them. Rabbi Shimon bar Yochai says; Whoever is meticulous in the observance of this commandment is worthy of receiving the Divine presence, for it is written here; "That you look upon it," [**וראיתם אתו**] (Numbers 15:39) and there it is written; "Fear the Lord your God; serve Him" [**אתו תעבד**] (Deuteronomy 10:20) Rabbi Eliezer the son of Yaakov said, Whoever has *tefillin* on his head, *tefillin* on his arm, *tzitzit* on his garment, and a *mezuzah* on his doorpost, is secure

ומעשיה קשים: ט האומר הרי עלי בתנור, לא יביא מאפה כפח ומאפה רעפים ומאפה יורות הערביים. רבי יהודה אומר, אם רצה, יביא מאפה כפח. הרי עלי מנחת מאפה, לא יביא מחצה חלות ומחצה רקיקין. רבי שמעון מתיר, מפני שהוא קרבן אחד:

גמרא מנחות דף מ"ג:

תנאי אינדך (במדבר ט"ו) וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה'. שקולה מצוה זו כנגד כל המצות כולן. ותנאי אינדך וראיתם אותו וזכרתם ועשיתם. ראיה מביאה לידי זכירה. זכירה מביאה לידי עשייה. ורבי שמעון בן יוחאי אומר כל הוריו במצוה זו זוכה ומקבל פני שכינה כתיב הכא (שם) וראיתם אתו וכתיב התם (דברים י) את ה' אלהיך תירא אתו תעבד. רבי אליעזר בן יעקב אומר כל שיש לו תפילין בראשו ותפילין בזרועו וציצית בבגדו ומזוזה

against sinning, for it is written; "And a threefold cord is not quickly broken;" [threefold, representing *tefillin*, *tzitzit* and *mezuzah*] (Ecclesiastes 4:12) and it is also written; "The angel of the Lord encamps around those that fear Him, and delivers them" (Psalms 34:8) ["around them," representing, *tefillin*, *tzitzit* and *mezuzah*]. It was taught: Rabbi Meir used to say, Why is blue specified from all the other colors [for the commandment of *tzitzit*]? Because blue resembles the color of the sea, and the sea resembles the color of the sky, and the sky resembles the color of [a sapphire, and a sapphire resembles the color of] the Throne of Glory, as it is said; "Below His feet was the likeness of a brick of sapphire," (Exodus 24:10) and it is also written, "The likeness of a throne, in appearance like a sapphire stone." (Ezekiel 1:26) It was taught: Rabbi Meir used to say; Greater is the punishment for the

[non-observance of the] white threads [which are easily attainable] than for the [non-observance of the] blue threads [of the fringes]. This is to be illustrated by a parable. A king of flesh and blood gave orders to two servants; to one he said; Bring me a seal of clay, but to the other he said; Bring me a seal of gold; and they both failed in their duty and did not bring them. Now who is deserving of the greater punishment? Surely it is the one to whom the king said; Bring me a seal of clay [which is easily attainable], and who did not do so. It was taught: Rabbi Meir used to say; A man is obligated to recite one hundred blessings a day, as it is written, "And now, O Israel, what [מה] does the Lord your God ask of you?" Don't read it מה, rather, מאה — one hundred. On Sabbaths and on Festivals [when the *shemonah esrai* is replaced with seven blessings] Rabbi Chiyya the son of Rabbi Iyva endeavored to make up this number by using spices and delicacies [which required a blessing before deriving pleasure them].

זוהר תרומה דף קס"ח ע"ב

פתח ההוא רבניא בברכת מזונא ואמר פתוב אהד אומר (דברים י"ד) ואכלת לפני יי אלהיך וכתוב אהד אומר (שם ט"ו) ושמת לפני יי אלהיך. הני קראי כד ישראל הו שראן בארעא קדישא ואתחזון קמיה קדשא בריך הוא בבי מקדשא הו מתקיימי. השתא היך מתקיימי. מאן יכיל למיכל לפני יי ולמחדי לפני יי. אלא ודאי הכי הוא בקרמיתא כד יתיב בר נש על פתוריה למיכל מברך על נהמא המוציא. מאי טעמא המוציא ולא מוציא דהא כתיב בורא השמים ולא כתיב הבורא. עושה ארץ ולא כתיב העושה ארץ. מאי טעמא הכא המוציא. אלא כל מלין דאינון מרנא דעלמא עלאה סתירא אסתתרא ה' מתמן לאתחזא דהא מעלמא נניא וכתירא איהו. וכל מלין דאינון מעלמא תתאה דאתגלייא יתיר כתיב בה' דכתיב (ישעי ט) המוציא במספר צבאם (עמוס ט) הקורא למי הים בלהו

בפתחו הכל בחזוק שלא יחטא שנאמר (קהלת ד') והחוט המשוּלש לא במהרה ינתק ואומר (תהלים ל"ד) חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם. תניא היה רבי מאיר אומר מה גשנתה תכלת מכל מיני צבעונין מפני שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע לכסא הכבוד שנאמר (שמות כ"ד) ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר וכתוב (יחזקאל א') כמראה אבן ספיר דמות כסא. תניא היה רבי מאיר אומר גדול עונשו של לכן יותר מעונשו של תכלת משל למה הדבר דומה למלך בשך ודם שאמר לשני עבדיו לאחד אמר הבא לי חותם של טיט ולאחד אמר הבא לי חותם של זהב ופשעו שניהם ולא הביאו אי זה מהן עונשו מרבה הוי אומר זה שאמר לו הבא לי חותם של טיט ולא הביא. תניא היה רבי מאיר אומר חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום שנאמר (דברים י') ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך אל תקרי מה אלא מאה. רב חייא בריה דרב אוןא בשבתא וביומי טבי טרח וממלא להו באיספרקמי ומגדי:

מְרוּא דְעִלְמָא תַתְּאָה אִיהוּ וְאִי אַכְתִּיב בְּשִׁמָּא אִיהוּ בְּה' כְּגוֹן הָאֵל הַגְּדוֹל וְהַקָּא דְאִיהוּ בְּאַרְח סְתִים (גיל באתגולויא) מְרוּא דְעִלְמָא תַתְּאָה אִיהוּ כִּיּוֹן דְמִבְרַךְ בְּר נִשְׁ שְׂכִינְתָא אֲתִינְא קָמִיה. וְיִמָּה דְאָמַר וְאַכְלֵת לִפְנֵי יי אֱלֹהֵיךָ הִכָּא אֲתַבְּלִיל לְמַלְלָא בְּמַלְי דְאוּרִינְתָא דְהַכִּי אַצְטְרִיד הוּאִיל וְקִדְשָׁא בְּרִיד הוּא קָמִיה לְקִיּוּמָא דְכְּתִיב (יהוּקָאֵל מ"א) זֶה הַשְּׁלֶחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יי. וְכְתִיב (דברים י"ד) וְאַכְלֵת שָׂם לִפְנֵי יי אֱלֹהֶיךָ. הוּאִיל וְקָאִים בְּר נִשְׁ קָמִי מְאָרִיָּה אַצְטְרִיד נְמִי לְמִיתָן לְמִסְכְּנֵי לְמִיתָן לֹון כְּמָה דְאִיהוּ יְהִיב לִיָּה לְמִיבֵל כְּמָאן דְאֵכִיל קָמִי מְלָכָא קְדִישָׁא. וְאַצְטְרִיד דְלָא יִשְׁתַּכַּח בְּלַעֲנָן עַל פְּתוּרִיָּה דְהָא בְּלַעֲנֵי מִסְטְרָא אַחֲרָא הוּי וְרוּא דָּא (בראשית כ"ה) הֲלַעֲיִטְנִי נָא אֶרֶץ בְּלַעֲנֵי וְהַכִּי אַצְטְרִיד לְסִטְרָא אַחֲרָא וְכְתִיב (משלי י"ג) וּבִטְוֶן רִשְׁעִים תִּחְסֹר וְעַל דָּא וְאַכְלֵת לִפְנֵי יי אֱלֹהֶיךָ כְּתִיב וְלֹא לִפְנֵי סִטְרָא אַחֲרָא. וְאַצְטְרִיד דְלָא יִתְעַסֵּק בְּמַלְיָן בְּטַלְיָן וּבְצֻרְכֵי סְעוּדָה שְׁפִיר וְאַצְטְרִיד לְאַתְעַסְקָא בְּמַלְיָן דְאוּרִינְתָא דְהָא כִּד מַלְיָן דְאוּרִינְתָא אַתְמַמְרוּ עַל פְּתוּרָא יְהִיב הַהוּא בְּר נִשְׁ תּוּקְפָא לְמְאָרִיָּה:

Yosef le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Sha'arei Kedusha, Part 2, Chapter 4

משערי קדושה ח"ב שער ד'

Fortunate is he who does not become angry, who is meek and very humble. And so it says; (Psalms 51:19) "God's sacrifices are the broken spirit." Fortunate is he who is patient about everything, who bears everything for the will of his Creator, and who makes himself [humble] as a remnant. So, too, it says; (Micah 7:18) "Who bears sin and passes over iniquity for the remnant of His heritage" — for he who makes himself as a remnant. (Sanhedrin 111b; Megilah 15b). Fortunate is the person who makes himself as dust on which everyone tramples, who is as the threshold on which everyone steps and like the low peg on which everything is hung. Anger is a branch of pride and is considered just as evil. Our Rabbis, of blessed memory, state; (Nedarim 22a) Whoever becomes angry, is exposed to the torments of hell. Our Rabbis, of blessed memory, also stated; (Shabbat 105b) If someone tears his clothes, throws away his money, or breaks vessels in his anger, consider him as if he worships idols, as it says; (Psalms 81:10), "Let there be no strange god in you." And Our Rabbis, of blessed memory, said; (Nedarim 22b), Whoever becomes angry, the Divine Presence has no importance to him ... he forgets his learning and increases his stupidity, and it is certain that his sins are more than this merits ... as it says; (Proverbs 29:22) "An ill-tempered person has much sin."

אֲשֶׁרִי מִי שְׂאִינוּ בּוֹעֵס וְרוּחוֹ נְמוּכָה וְשִׁפְלָה הִרְבָּה וְכֵן הוּא אוֹמֵר (תהלים ג"א) זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה אֲשֶׁרִי מִי שְׁמַאֲרִיד הַבֵּל וְנוֹשָׂא הַבֵּל לְרִצּוֹן בּוֹרָאוֹ וְעוֹשֶׂה עֲצָמוּ בְּשִׁירִיִּים וְכֵן הוּא אוֹמֵר (מִיכָה ז') נוֹשָׂא עוֹן וְעוֹבֵר עַל פְּשַׁע לְשִׂאֲרִית נַחְלָתוֹ לְמִי שְׁמַשִּׁים עֲצָמוּ כְּשִׁרִיִּים אֲשֶׁרִי אָדָם שִׁישִׁים עֲצָמוּ עֶפֶר שֶׁהַבֵּל יִרְמְסוּהוּ וְיִהְיֶה כְּאַסְקוּפָה הַתְּחַתּוּנָה שֶׁהַבֵּל דָּשִׁין בָּהּ וְכִיִּתֵּד הַנְּמוּכָה שֶׁהַבֵּל נִתְלִין בָּהּ וְכו'. הַבְּעֵס הוּא עֲנַף הַגְּאֻזָּה וְשִׁקוּל כְּמוֹתוֹ וְאִמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה כֹּל הַבּוֹעֵס כֹּל מִינֵי פּוֹרְעָנִיּוֹת שֶׁל גִּיהֶנָּם שׁוֹלְטִין בּוֹ וְכו'. וְאִמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה הַמְּקַרַע בְּגָדָיו וְהַמְּפָרֵר מְעוֹתָיו וְהַמְּשַׁבֵּר פְּלִים בַּחֲמָתוֹ יִהְיֶה בְּעֵינֶיךָ כְּעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה שְׂנֵאֲמַר (תהלים פ"א) לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זָר וְכו' וְאִמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה כֹּל הַבּוֹעֵס אֵין הַשְּׂכִינָה חֲשׂוּבָה כְּנִגְדוֹ וְכו' וּמְשַׁבַּח תְּלִמּוּדוֹ וּמוֹסִיף טַפְשׁוֹת וּבִידוּעַ שְׁעוֹנוֹתָיו מְרַבִּים מְזִכִּיּוֹתָיו וְכו' שְׂנֵאֲמַר (משלי כ"ט) וּבַעַל חִימָה רַב פָּשַׁע:

Practical Law:**Rambam, Laws of Reciting Shema, Ch. 3**

(1) Not only regarding the recital of *Shema*, did the Sages say [it is forbidden], but it is also forbidden to speak any holy subject in a bathhouse or a lavatory, even if one is speaking in a language other than Hebrew. And not only reciting, but even thinking about matters of Torah in a lavatory, a bathhouse, or a filthy place — that is, a place where there is excrement or urine — is forbidden. (2) It is permissible to speak of non-sacred matters in the holy language in a lavatory. So, too, it is permissible to say secondary, descriptive names of God, such as; Merciful One, Faithful One, and so on, in a lavatory. But it is forbidden to mention specific names of God — that is, the names that may not be erased — in a lavatory or an old [i.e., one that has actually been used] bathhouse. However, if the need arises to prevent the transgression of a prohibition, one may say whatever is necessary, even in the holy language and regarding holy subjects.

הלכה

הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק ג'

א לא קריאת שמע בלבד אמרו אלא כל ענין שהוא מדברי הקדש אסור לאומרו בבית המרחץ ובבית הכסא ואפלו אמרו בלשון חול. ולא לאומרו בלבד אלא אפלו להרהר בלבו בדברי תורה בבית הכסא ובבית המרחץ ובמקום הטנופת והוא המקום שיש בו צואה ומי רגלים אסור: ב דברים של חול מתר לאמרן בלשון הקדש בבית הכסא וכן הכניזים בגון רחום ונאמן וכיוצא בהן מתר לאמרן בבית הכסא אבל השמות המיוחדים והן השמות שאינן נמחקין אסור להזכירן בבית הכסא ובבית המרחץ ישן ואם נודמן לו להפריש מן הדבר האסור בבית המרחץ או בבית הכסא מפריש ואפלו בלשון הקדש ובעניני קדש:

TERUMAH FOR THURSDAY NIGHT**תרומה ליל ששי**

צירוף יהוה

כז לקבל גִּדְנָפָא יְהוָה עֲזָקְתָא
לְאַתְרָא לְאַרְיִחָא לְמַטְלִיתָא
פְּתוּרָא: כח וְתַעֲבֹד יְתְ אַרְיִחָא
דְּאַעִי שְׁטִין וְתַחֲפִי יְתְהוֹן

כז לְעֻמַּת הַמְסַגְרֹת תְּהִינן הַטְּבַעֲת לְבַתִּים
לְבַדִּים לְשֵׂאת אֶת־הַשְּׁלֶחָן: כח וְעִשִׂיתָ
אֶת־הַבְּדִים עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אֹתָם זָהָב

(27) These rings will be opposite the rim, as housings for the rods [that are used] to carry the Table. (28) And you will make the rods out of acacia wood and cover

RASHI

רש"י

(27) **These rings will be opposite the rim** — inserted into the Table-legs, opposite the ends of the rim. **לבתים לבדים** — [meaning,] those rings will act as housings, through which the rods will be inserted. [Since **לבתים**

(כז) לְעֻמַּת הַמְסַגְרֹת תְּהִינן הַטְּבַעֲת. בְּרַגְלִים תְּקוּעוֹת בְּגַדְדֵי רֵאשֵׁי הַמְסַגְרֹת: לְבַתִּים לְבַדִּים. אוֹתָן טְבַעוֹת יִהְיוּ בְּתִים לְהַכְנִיס בְּהֵן הַבְּדִים. לְבַתִּים. לְצוּרֵךְ בְּתִים: לְבַדִּים. בְּתַרְגוּמוֹ לְאַתְרָא

לבדים, literally, “for housings, for rods,” might be misconstrued to mean that the rings were for separate housing units and for rods (Mizrachi), Rashi specifies further:] **לבתים** — [The rings themselves will be] for the purpose of housing [the rods]; **לבדים** — as it is translated